

GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 114 (2016), Duminica a 5-a după Paști
(a Samarinencei)

Evanghelia: Ioan 4, 5-42*

In vremea aceea a venit Iisus la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacob i l-a dat lui Iosif, fiul său; și era acolo fântâna lui Iacob. Iar Iisus, ostenit de călătorie, S'a așezat lângă fântână; era ca la al șaselea ceas.

Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: „Dă-Mi să beau!“ Că ucenicii Săi se duseseră în cetate să cumpere merinde. Femeia samarineancă l-a zis: „Cum!, tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă...?“ – Pentru că Iudeii nu au amestec cu Samarinenii –. Iisus i-a răspuns, zicând: „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care-ți zice: Dă-Mi să beau!, tu ai fi cerut de la El, și El îți-ar fi dat apă vie“. Femeia i-a zis; Doamne, nici găleată nu ai, iar fântâna este adâncă; de unde dar ai apa cea vie? Ești tu cumva mai mare decât părintele nostru Iacob, care ne-a dat această fântână, și el însuși a băut din ea, ca și fiii lui și turmele lui?“ Iisus, răspunzând, i-a zis: „Tot cel ce va bea din apa aceasta, iarăși va înseta; dar cel ce va bea din apa pe care Eu i-o voi da, nu va mai înseta în veac, că apa pe care i-o voi da Eu se va face într'însul izvor de apă săltătoare spre viață veșnică“. Femeia l-a zis: „Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot“. Iisus i-a zis: „Du-te și cheamă-l pe bărbatul tău și vino aici“. Femeia l-a răspuns, zicând: „N'am bărbat“. Iisus i-a zis: „Bine-ai zis că nu ai bărbat, că cinci bărbăți ai avut, iar cel pe care-l ai acum nu-ți este soț. Pe aceasta adevărat ai spus-o“.

Femeia l-a zis: „Doamne, văd că Tu ești profet. Părinții noștri s'au închinat pe muntele acesta, dar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm“. și Iisus i-a zis: „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinăți la ceea ce nu știți; noi ne închinăm la ceea ce știm, pentru că de la Iudei este mântuirea. Dar vine ceasul, și acum este, când adevărății închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; că astfel sunt închinătorii pe care Tatăl îi caută. Duh este Dumnezeu, și cei

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

ce l se încuină trebuie ca'n duh și'n adevăr să l se încchine". I-a zis femeia: „Știm că vine Mesia Care Se cheamă Hristos; când va veni El, pe toate ni le va spune". Iisus i-a zis: „Eu sunt, Cel care-ți grăiește".

Și atunci au venit ucenicii Săi. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Dar nimeni nu l-a zis: „Ce întrebi?", sau: „Ce vorbești cu ea?" Iar femeia și-a lăsat găleata și s'a dus în cetate și le-a zis oamenilor: „Veniți să vedeți un om care mi le-a spus pe toate câte le-am făcut! Nu cumva acesta este Hristosul?" Și au ieșit din cetate și veneau spre El. Între timp, ucenicii Lui îl rugau, zicând: „Învățătorule, mănâncă!" Iar El le-a zis: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți". Ziceau deci ucenicii între ei: „Nu cumva l-a adus cineva să mănânce?...". Iisus le-a zis: „Mânăcarea Mea este să fac voia Celui ce M'a trimis și să-l împlinesc lucrarea. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată, vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, că sunt albe pentru seceriș. Iar cel care seceră primește plată și adună roadă spre viața veșnică, pentru ca împreună să se bucure, și cel ce seamănă, și cel ce seceră. Că întru aceasta se adeverește cuvântul că altul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v'am trimis să secerăți unde nu voi v'ati ostenit; alții s'au ostenit, și voi ați intrat în osteneala lor".

Și mulți Samarineni din cetatea aceea au crezut în El pe temeiul cuvântului femeii care mărturisea: „Mi le-a spus pe toate câte le-am făcut". Deci, când au venit la El, Samarinenii îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și mult mai mulți au crezut pe temeiul cuvântului Său, iar femeii îi ziceau: „Credem nu numai pe temeiul cuvântului tău; noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii".

Femeia samarineancă—duelul unei convertiri

Părintele Nicolae Steinhardt

Întâlnirea lui Hristos cu samarineanca, aşa cum e povestită de Sfântul Apostol Ioan (4, 4-12) — nu altminteri decât a lui Iacob cu îngerul Domnului (Facerea 32, 4 și urm.) — este prezentarea unui duel. Analogia între cele două ciocniri e izbitoare: atât Iacob, cât și femeia din Sihar au ceea ce psihologiei numesc personalitate marcantă și nu-s niciunul, nici cealaltă de ieri, de alătăieri pe pământ. Hristos are de înfruntat (și biruit) o ființă vie și puternică, o femeie, o înfiptă, tare de cerbice și pe drepturile ei de făptură înzestrată cu inteligență și cu judecată, mândră, ironică, arăgoasă. Domnul o acceptă aşa cum este, se supune tacticii, fentelor, regulilor, răbdărilor și impetuozităților duelului, dar și marii lui legi nescrise, căreia toate i se pleacă: a învinge cu orice preț! (...)

Scena din capitolul 4 a Evangheliei lui Ioan este de mare intensitate dramatică, în cadență neîncetată mai sacadată, în *tempo* din ce în ce mai iute. Duelul, iată singura imagine pe care o poate evoca, duelul pe răpunere și marile dialoguri ale tragediilor

GLASUL DOMNULUI

Pagina 3

clasice. Noblețea hananeancei se vădește în credință, curaj, stăruire, cuviință și inteligență. A samarinencii prin felul cum se dă bătută, fără rețineri, cu entuziasm, după ce mai întâi se opuse din toate puterile și iscusițele minții ei. Ea, când i se relevă adevărul, îl recunoaște și trage toate consecințele numai decât. Acum este. Nici amânare, nici îndoială, nici sfială. Pe loc pornește să-L anunțe pe Mesia, să-l proclame prezența, să dea de știre tuturor ce se petrece pe meleagurile lor, de ce neînchipuită cinstă se învrednicește, din ce neverosimilă bucurie sunt chemați să se împărtășească. Așa precum și vrea Hristos: pe care-i cheamă și vrea de îndată ai Lui, lăsând toate baltă, neopriți de nici o treabă, nici un considerent, nici altă datorie fie ea cât de firească ori de curată. Țarina, negoțul, însurătoarea, îngropăciunea: fleacuri - *nugas!* le spunea poetul din vechime. Samarinencii, pe care suntem în drept să ne-o închipuim văzută cu ochi nu prea buni în orașul ei, nu-i mai pasă de ce spune lumea: chiar printre ai săi (unde-i va fi fost mai greu, ca și lui Iisus) se grăbește să-L preamărească pe Domnul, să-l fie roabă și cranică. Samarineanca e un admirabil exemplu al felului cum lucrează Domnul în calitatea Sa de vânător (de oameni), îndeosebi atras de vânatul dificil, de ucenici și ucenice de caracter, care opun rezistență, dar și sunt în stare ca *acum chiar* (nu după o zi ori un ceas, ori un sfert de oră) să l se predea în duh și adevăr. I-au fost pe plac un prigonitor ca Saul din Tars, o desfrânată din pasiune ca Maria Egipteanca, un vameș înrăit ca Zaheu, o sfădăreață ca samarineanca; nu l-au plăcut fețele palide, călăii, plângăreții, strecurătorii de izmă, chimen și untăriță, fățurnicii, purtătorii de caftane și ciucuri lungi, zeloșii aprinzători de lumânări. Pe Simon-Petru l-a iubit mult pentru că era din speță înșilor înfocați, intempestivi, nerăbdători. În duelul acesta, nu de formă, samarineanca e atinsă mortal cu o lovitură nu pricinuitoare de moarte, ci de viață veșnică. Nu, Domnul nu a mințit-o; cu adevărat i-a dăruit apa vie, apa vieții fără apus, iar pe ea prefăcând-o, din trufașa potrivnică, în ucenica și apoi mucenița a Sa.

Ne mai putem pune întrebarea de ce, pentru a transmite dublul Său mesaj, Hristos a ales calea dialogului, a duelului? Ca să dea, probabil, mesajului — neapărata instantaneitate a oricărei convertiri ce nu mai cată înapoi și aspațialitatea oricărei credințe dărze și oricărui crez adevărat — o intensitate dramatică și o dinamică sporită. Dialogul se imprimă în cuget și-n simțire mai adânc decât rațiunea. Simplă expunere nu ar fi avut desigur tăria captivantă a voroavei contradictorii. Iată de ce cred că Duhul i-a insuflat celu mai iubit dintre ucenici alegerea formei diacronice.

Episodul cu femeia samarineancă ni se mai arată a fi dialogul Domnului cu sufletul omenesc, care mai întâi se împotrivește, dar mai apoi se supune și-și adoră Creatorul. Domnul a ținut ca biruința să nu-l fie ușoară, ca de la sine-înteleasă, mecanică, în stil pilduitor, ci liberă, spontană, izvorâtă dintr-o convingere precedată de îndoieri, total transformatoare a credincioasei din Samaria.

În ultima analiză, actul de credință chiar astfel se cade a fi. El se produce atunci când sufletul aflat în rugăciune nu pe sine orant se aude, ci pe Celălalt mărturisindu-i-se: da, nu te înseli, da, Eu sunt, Eu Cel viu, Eu care sunt Cel ce este, Care te cheamă. Vino după Mine. Iar sufletul răspunde fără a pregeta: Amin.

Sursa: Nicolae Steinhardt, *Cuvinte de credință*, Editura Humanitas, 2006, pp. 93-99

Vitamine duhovnicești

**Omul fără Dumnezeu este monstruos,
iar societatea care nu ține cont de suflet este mecanism nimicitor**

Trăim într-o vreme de cumpănă. Experiența unei societăți robotizate a îngrozit lumea. **Omul fără Dumnezeu este monstruos, iar societatea care nu ține cont de suflet este mecanism nimicitor.** Natura și viața însăși suferă. Nu suntem mulțumiți cu lumea, dar în răzvrătirea noastră nu am creat decât o lume a dezastrului. "Progresul" civilizației a adus o dată cu el și forțele autodistrugerii. Sunt bariere ale naturii și vieții care nu trebuie atinse, or oamenii le-au depășit și le-au folosit spre rău, iar natura se răzbună.

Nu se poate supraviețui în ritmul lumii civilizate, căci am epuizat resursele pământului, am poluat natura, am alienat omul și în aceste condiții, neputând opri cursul aşa-zisului "progres", înaintăm spre catastrofă, dacă, bineînțeles, nu va veni un deznodământ fulgerător prin războiul atomic și bacteriologic. Țara, viața însăși sunt expuse pericolului forței umane oarbe. Avertizăm, deci, pe cei ce conduc destinele lumii actuale să salveze ce se mai poate salva, căci prăpădul este aproape.

Criza civilizației contemporane este în primul rând religioasă. Creștinătatea trebuie reîncreștinată, atât în duh, cât și social. **Creștinii lâncezesc și nu mai cunosc arderile sfinte. Sunt dezbinăți și nu mai au unitate. Nu mai au conștiința misiunii lor, nu mai cred în împărăția lui Dumnezeu. Sunt derutați de confuzii ideologice și nu mai au o viziune proprie.** Pare aberant, dar vedem mulți creștini cu concepție antropocentrică, egoistă, umanistă, pozitivistă ori materialistă, ancorând Biserica fie în factorul politic, fie în cel social ori economic.

Probabil însă că în planul iconomiei divine trebuie să se petreacă toate aceste dezastre, pentru că ele vor deschide un nou ev. El nu se va asemăna cu cele din trecut, ci va fi un salt către Hristos. Suferința nu poate fi înlăturată, dar cu cât vor fi mai mulți cei ce se vor trezi la Adevăr, cu atât se vor scurta chinurile. Avertizăm popoarele să se întoarcă la Dumnezeu și să se reorientizeze în viață, schimbându-și modul de a gândi, fixându-și alte năzuințe și înlocuind actualul stil de viață.

Sursa: Ioan Ianolide, *Întoarcerea la Hristos. Document pentru o lume nouă*, Editura Bonifaciu, Bacău, 2012, pag. 468-469